

Republica Moldova

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIE

DE INADMISIBILITATE

a sesizării nr. 153g/2020

privind excepția de neconstituționalitate
a articolelor 313 alin. (6) și 453 alin. (1) din Codul de procedură penală
(*contestarea cu recurs și cu recurs în anulare a încheierilor
judecătorului de instrucție*)

CHIȘINĂU

25 martie 2021

Curtea Constituțională, judecând în componența:

nei Domnica MANOLE, *Președinte*,
dlui Nicolae ROȘCA,
nei Liuba ȘOVA,
dlui Serghei ȚURCAN,
dlui Vladimir ȚURCAN, *judecători*,
cu participarea dlui Gheorghe Reniță, *asistent judiciar*,

Având în vedere sesizarea înregistrată pe 28 septembrie 2020,
Examinând admisibilitatea sesizării menționate,
Având în vedere actele și lucrările dosarului,
Deliberând pe 25 martie 2021, în camera de consiliu,

Pronunță următoarea decizie:

ÎN FAPT

1. La originea cauzei se află sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a articolelor 313 alin. (6) și 453 alin. (1) din Codul de procedură penală, ridicată de dl avocat Veaceslav Dandeu, în interesele dlui Ivan Raiciu, parte vătămată în dosarul nr. 1re-82/2020, pendinte la Curtea Supremă de Justiție.

2. Sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a fost trimisă la Curtea Constituțională de un complet de judecată de la Curtea Supremă de Justiție format din dna Nadejda Toma și dnii Vladimir Timofti și Victor Boico, în baza articolului 135 alin. (1) lit. a) și lit. g) din Constituție.

A. Circumstanțele litigiului principal

3. Pe 13 august 2019, dl avocat Roman Colodeev, în numele învinutului Grigorii Uzun, a înaintat o plângere judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Comrat, sediul central, privind anularea ordonanței procurorului de recunoaștere a dlui Grigorii Uzun în calitate de învinuit în baza articolelor 152 alin. (2) lit. e) [*vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății comisă de două sau mai multe persoane*] și 287 alin. (2) lit. b) [*huliganismul comis de două sau mai multe persoane*] din Codul penal.

4. Printr-o încheiere a judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Comrat, sediul central, din 23 octombrie 2019, a fost admisă plângerea dlui avocat Roman Colodeev și a fost anulată ordonanța menționată. În argumentarea soluției sale, judecătorul de instrucție a subliniat că, în temeiul Legii privind statutul deputatului Unității Teritoriale Autonome (UTA) Găgăuzia din 15 noiembrie 1995 (adoptată de Adunarea Populară a UTA Găgăuzia), procurorul trebuia să solicite

acordul Adunării Populare a UTA Găgăuzia pentru tragerea la răspundere penală a dlui Grigorii Uzun, care la data faptei era deputat în Adunarea Populară a UTA Găgăuzia. Pentru că acest lucru nu s-a întâmplat, judecătorul de instrucție a apreciat că ordonanța în discuție este nulă.

5. Procurorul și avocatul părții vătămate au contestat cu recurs încheierea judecătorului de instrucție la Curtea de Apel Comrat.

6. Printr-o decizie a Curții de Apel Comrat din 9 decembrie 2019, au fost respinse ca inadmisibile recursurile declarate. Instanța de recurs a motivat că încheierea judecătorului de instrucție prin care s-a anulat ordonanța de punere sub învinuire este irevocabilă și nu poate fi contestată cu recurs, făcând trimitere la articolul 313 alin. (6) din Codul de procedură penală.

7. Ulterior, dl avocat Veaceslav Dandăș a contestat cu recurs în anulare decizia Curții de Apel Comrat din 9 decembrie 2019.

8. Totodată, dl avocat Veaceslav Dandăș a ridicat, în numele părții vătămate Ivan Raiciu, excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolelor 313 alin. (6) [*plângerea împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organului care exercită activitate specială de investigații*] și 453 alin. (1) [*temeiurile pentru recurs în anulare*] din Codul de procedură penală în fața Curții Supreme de Justiție.

9. Printr-o încheiere din 16 septembrie 2020, Curtea Supremă de Justiție a admis ridicarea excepției de neconstituționalitate și a sesizat, în acest sens, Curtea Constituțională, în vederea examinării acesteia.

B. Legislația pertinentă

10. Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

Articolul 7 Constituția, Legea Supremă

„Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.”

Articolul 8 Respectarea dreptului internațional și a tratatelor internaționale

„(1) Republica Moldova se obligă să respecte Carta Organizației Națiunilor Unite și tratatele la care este parte, să-și bazeze relațiile cu alte state pe principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional.

(2) Intrarea în vigoare a unui tratat internațional conținând dispoziții contrare Constituției va trebui precedată de o revizuire a acesteia.”

Articolul 16 Egalitatea

„(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.”

Articolul 20 Accesul liber la justiție

„(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiție.”

Articolul 22 Neretroactivitatea legii

„Nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care, în momentul comiterii, nu constituiau un act delictuos. De asemenea, nu se va aplica nici o pedeapsă mai aspră decât cea care era aplicabilă în momentul comiterii actului delictuos.”

Articolul 23 Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

„(1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.”

Articolul 26 Dreptul la apărare

„(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) Fiecare om are dreptul să reacționeze independent, prin mijloace legitime, la încălcarea drepturilor și libertăților sale.

(3) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.

(4) Amestecul în activitatea persoanelor care exercită apărarea în limitele prevăzute se pedepsește prin lege.”

Articolul 54 Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

„(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.

(2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sunt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.

(3) Prevederile alineatului (2) nu admit restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20-24.

(4) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”

Articolul 119 Folosirea căilor de atac

„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și organele de stat competente pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”

11. Prevederile relevante ale Codului de procedură penală, adoptat prin Legea nr. 122 din 14 martie 2003, sunt următoarele:

Articolul 313

Plângerea împotriva acțiunilor și actelor ilegale ale organului de urmărire penală și ale organului care exercită activitate special de investigații

„[...]”

(6) Încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă, cu excepția încheierilor privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, care pot fi atacate cu recurs la curtea de apel în termen de 15 zile de la data pronunțării.”

Articolul 452 Recursul în anulare

(1) Procurorul General și adjuncții lui, persoanele menționate la art. 401 alin. (1) pct. 2) și 3), precum și, în numele acestor persoane, apărătorul sau reprezentantul lor legal, pot declara la Curtea Supremă de Justiție recurs în anulare împotriva hotărârii judecătorești irevocabile după epuizarea căilor ordinare de atac.

[...]”

Articolul 453 Temeiurile pentru recurs în anulare

„(1) Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Notă: Se declară neconstituțional cuvântul „inclusiv” din articolul 453 alin. (1) conform Hotărârii Curții Constituționale nr. 26 din 10 noiembrie 2020, în vigoare din 10 noiembrie 2020.

[...]”

ÎN DREPT

A. Argumentele autorului excepției de neconstituționalitate

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile articolelor 313 alin. (6) și 453 alin. (1) din Codul de procedură penală nu respectă standardul calității legii și conduc la un tratament diferențiat, fapt care încalcă dreptul părții vătămate la un proces echitabil și de acces la justiție, prin dreptul garantat la două grade de jurisdicție.

13. Cu privire la articolul 313 alin. (6) din Codul de procedură penală, autorul excepției de neconstituționalitate susține imposibilitatea părții vătămate de a contesta încheierea judecătorului de instrucție privind anularea ordonanței de punere sub învinuire.

14. Cu privire la articolul 453 alin. (1) din Codul de procedură penală, autorul excepției de neconstituționalitate afirmă că nu este clar care categorii de hotărâri pot fi atacate cu recurs în anulare, fapt care conduce la o aplicare arbitrară a articolului menționat din partea instanțelor judecătorești. În special, autorul sesizării subliniază că, deși articolul 6 punctul 13) din Codul de procedură penală desemnează prin „hotărâre judecătorească” orice hotărâre a instanței de judecată adoptată într-o cauză penală: sentință, decizie, încheiere și hotărâre, în practică, din textul „la judecarea cauzei” de la articolul 453 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea Supremă de Justiție a dedus, în jurisprudența sa constată, că recursul în anulare ar putea fi declarat doar în raport cu actele pronunțate în urma judecării unei cauze penale în fond, în apel și, respectiv, în recurs (ordinar). Adică doar în raport cu o sentință sau o decizie, nu și în raport cu încheierile pronunțate de judecătorii de instrucție. Autorul excepției de neconstituționalitate afirmă că textul „la judecarea cauzei” de la articolul 453 alin. (1) din Codul de procedură penală este neconstituțional. Acesta ar îngreuna posibilitatea remedierii viciilor fundamentale admise la urmărirea penală.

15. În opinia sa, dispozițiile contestate încalcă articolele 7, 8, 20, 22, 23, 26, 54 și 119 din Constituție.

B. Aprecierea Curții

16. Examinând admisibilitatea sesizării privind excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele.

17. În conformitate cu articolul 135 alin.(1) lit. a) din Constituție, controlul constituționalității legilor, în prezenta cauză a unor prevederi din Codul de procedură penală, ține de competența Curții Constituționale.

18. Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reprezentantul unei părți din proces. Astfel, sesizarea este formulată de către subiectul căruia i s-a conferit acest drept, în baza articolului 135 alin.

(1) literele a) și g) din Constituție, așa cum a fost interpretat acesta prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie articolele 313 alin. (6) și 453 alin. (1) din Codul de procedură penală. Articolul 313 alin. (6) din Codul de procedură penală prevede următoarele: „Încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă, cu excepția încheierilor privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, care pot fi atacate cu recurs la curtea de apel în termen de 15 zile de la data pronunțării”.

20. Articolul 453 alin. (1) din Codul de procedură penală stabilește că „hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv [prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 26 din 10 noiembrie 2020, cuvântul „inclusiv” din acest articol a fost declarat neconstituțional] când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii”. În special, autorul excepției de neconstituționalitate critică textul „comise la judecarea cauzei” din norma citată.

21. Curtea reține că textul „încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă” din articolul 313 alin. (6) din Codul de procedură penală a fost contestat anterior, însă din perspectiva altor critici (a se vedea DCC nr. 128 din 15 noiembrie 2018, §§ 16-29). Această situație nu poate să constituie un impediment pentru a solicita controlul de constituționalitate al unor prevederi din perspectiva altor critici de neconstituționalitate. În astfel de cazuri, Curtea trebuie să verifice dacă sesizarea conține argumente noi sau dacă există circumstanțe de ordin general care să justifice o altă soluție privind admisibilitatea (a se vedea DCC nr. 112 din 1 octombrie 2020, § 19 și jurisprudența citată acolo).

22. Totodată, Curtea constată că textul „comise la judecarea cauzei” din articolul 453 alin. (1) din Codul de procedură penală nu a făcut anterior obiect al controlului de constituționalitate.

23. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză în care Curtea Supremă de Justiție trebuie să se pronunțe în privința unui recurs în anulare declarat împotriva unei decizii a Curții de Apel Comrat. Prin această din urmă decizie, a fost respins ca inadmisibil un recurs declarat împotriva încheierii judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Comrat, sediul central, din 23 octombrie 2019, privind anularea unei ordonanțe de punere sub învinuire (a se vedea *supra* §§ 6-7). Curtea admite că instanța competentă (*i.e.* Curtea Supremă de Justiție) va examina recursul în anulare prin prisma prevederilor contestate. De altfel, instanța care a sesizat Curtea a menționat (în încheiere) că prevederile contestate sunt aplicabile în cauza în care fost ridicată excepția.

24. Curtea reține că o altă condiție obligatorie pentru ca excepția de neconstituționalitate să poată fi examinată în fond este incidența unui drept

din Constituție în cauza concretă pendinte în fața instanțelor de drept comun (DCC nr. 8 din 24 ianuarie 2020, § 27). Curtea trebuie să verifice, prin prisma argumentelor autorului sesizării, dacă prevederile contestate constituie o ingerință în vreun drept fundamental (DCC nr. 24 din 2 martie 2020, § 18; DCC nr. 27 din 16 februarie 2021, § 16).

25. Autorul excepției de neconstituționalitate a invocat că prevederile contestate ar fi contrare articolelor 7 [*Constituția, Lege Supremă*], 8 [*respectarea dreptului internațional și a tratatelor internaționale*], 16 [*egalitatea*], 20 [*accesul liber la justiție*], 22 [*neretroactivitatea legii*], 23 [*dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle*], 26 [*dreptul la apărare*], 54 [*restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*] și 119 [*folosirea căilor de atac*] din Constituție.

26. Potrivit articolelor 24 alin. (2) din Legea cu privire la Curtea Constituțională și 39 din Codul jurisdicției constituționale, sesizarea trebuie să fie motivată. Această condiție nu este îndeplinită în raport cu articolele 7, 8, 22 și 26 din Constituție. În situații similare, Curtea a respins ca inadmisibile sesizările formulate, precizând că simpla trimitere la un text din Constituție, fără explicarea pretensei neconformități cu acesta a prevederilor legale contestate, nu echivalează cu un argument (a se vedea DCC nr. 33 din 19 martie 2020, § 31 și jurisprudența citată acolo).

27. Dacă ar proceda la examinarea fondului sesizărilor formulate de o asemenea manieră, Curtea Constituțională s-ar substitui autorilor lor în invocarea argumentelor de neconstituționalitate, fapt care ar echivala cu un control din oficiu (a se vedea DCC nr. 107 din 29 septembrie 2020, § 28 și jurisprudența citată acolo).

28. Cu privire la aplicabilitatea articolelor 16, 23 și 54 din Constituție, Curtea reiterează că acestea nu au o aplicabilitate de sine stătătoare. Pentru a fi aplicabile, autorul excepției de neconstituționalitate trebuie să demonstreze existența unor ingerințe în drepturile garantate de Constituție (a se vedea HCC nr. 20 din 4 iulie 2018, § 48; HCC nr. 29 din 12 decembrie 2019, § 19; DCC nr. 28 din 12 martie 2020, § 18).

29. În continuare, Curtea va examina dacă prevederile contestate reprezintă o ingerință în drepturile protejate de articolele 20 și 119 din Constituție.

30. **Cu privire la articolul 313 alin. (6) din Codul de procedură penală**, autorul excepției de neconstituționalitate afirmă că nu este asigurat dreptul la dublul grad de jurisdicție în privința contestării încheierii judecătorului de instrucție prin care s-a anulat ordonanța de punere sub învinuire.

31. Curtea observă că în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate a fost contestată o încheiere a judecătorului de instrucție prin care s-a anulat ordonanța de punere sub învinuire, din motive procedurale (a se vedea *supra* § 4).

32. Curtea reamintește că o dispoziție legală nu poate fi ruptă din sistemul normativ din care face parte și nu poate acționa în mod izolat. Dimpotrivă, ea trebuie citită în coroborare cu celelalte dispoziții legale

incidente, ca făcând parte dintr-un sistem juridic coerent (a se vedea DCC nr. 162 din 29 decembrie 2020, § 34 și jurisprudența citată acolo).

33. Curtea reține că, în accepțiunea articolului 313 alin. (6) din Codul de procedură penală, încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă. Totuși, legislatorul a prevăzut câteva excepții de la această regulă. Astfel, nu sunt irevocabile și, prin urmare, pot fi contestate cu recurs în fața Curții de Apel încheierile judecătorului de instrucție privind: **(i)** refuzul de pornire a urmăririi penale, **(ii)** scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, **(iii)** încetarea urmăririi penale, **(iv)** clasarea cauzei penale și **(v)** reluarea urmăririi penale.

34. De asemenea, conform articolului 437 alin. (1) pct. 3¹) din Codul de procedură penală, pot fi atacate cu recurs [în fața Curții de Apel] încheierile privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale, adoptate conform prevederilor articolului 313 din același Cod.

35. Din această perspectivă, Curtea observă că, în funcție de temeiul anulării ordonanței de punere sub învinuire, acest fapt generează, prin natura și esența sa, efectele scoaterii de sub urmărire penală [în ipoteza aplicării articolului 284 în coroborare cu articolul 275 pct. 1)-3) din Codul de procedură penală] sau, după caz, ale încetării urmăririi penale [în ipoteza aplicării articolului 285 în coroborare cu articolul 275 pct. 4)-9) din Codul de procedură penală]. Totuși, atât soluția de scoatere de sub urmărire penală, cât și cea de încetare a procesului penal sunt susceptibile de contestare cu recurs în fața Curții de Apel și reprezintă un remediu suficient pentru cenzurarea eventualelor abuzuri ale judecătorului de instrucție. Prin urmare, situația invocată de către autorul excepției de neconstituționalitate se încadrează în excepțiile prevăzute la articolul 313 alin. (6) din Codul de procedură penală și nu afectează dreptul la dublul grad de jurisdicție.

36. Faptul că în prezenta cauză Curtea de Apel Comrat a respins ca inadmisibil recursul împotriva încheierii judecătorului de instrucție de anulare a ordonanței de punere sub învinuire nu reclamă o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare și de aplicare a legii.

37. **Cu privire la articolul 453 alin. (1) din Codul de procedură penală**, autorul excepției de neconstituționalitate afirmă că există o incertitudine referitoare la hotărârile judecătorești care pot fi contestate cu recurs în anulare.

38. Cu titlu preliminar, Curtea menționează că nicio prevedere din Constituție și nici din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Sub acest aspect, articolul 119 din Constituție stabilește că împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate pot exercita căile de atac „în condițiile legii”. Totodată, articolul 2 § 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană garantează dreptul persoanei declarate vinovate de comiterea unei infracțiuni de către un tribunal să ceară examinarea „declarației de

vinovăție” sau a „condamnării” de către o instanță superioară (a se vedea DCC nr. 128 din 15 noiembrie 2018, § 23).

39. Curtea menționează că dreptul la o cale de atac împotriva unei hotărâri care determină o „acuzăție în materie penală”, garantat de articolul 2 § 1 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană, nu implică exercitarea unei căi extraordinare de atac, așa cum este recursul în anulare.

40. În jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că Statele contractante se bucură, în principiu, de o marjă largă de apreciere în stabilirea modului în care trebuie să fie exercitat dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală (e.g. a se vedea *Ruslan Yakovenko v. Ucraina*, 4 iunie 2015, § 76; *Rostovtsev v. Ucraina*, 25 iulie 2017, § 27; *Tsvetkova și alții v. Rusia*, 10 aprilie 2018, § 179).

41. În prezenta cauză, Curtea reține că articolul 453 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că pot fi atacate cu recurs în anulare hotărârile irevocabile în scopul reparării erorilor de drept **comise la judecarea cauzei**.

42. De asemenea, articolul 452 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că recursul în anulare se declară împotriva hotărârii judecătorești irevocabile după epuizarea căilor ordinare de atac.

43. Curtea notează că legislația de procedură penală stabilește și alte remedii pentru a redeschide procedurile penale preliminare (*i.e.* procedura urmăririi penale) care au fost afectate de un viciu fundamental, de exemplu – articolul 287 alin. (1) pct. 1) [reluarea urmăririi penale atunci când decizia a fost afectată de un viciu fundamental] din Codul de procedură penală (a se vedea HCC nr. 12 din 14 mai 2015, §§ 60-66 cu privire la motivele reluării urmăririi penale).

44. În acest context, Curtea observă că autorul excepției de neconstituționalitate își exprimă, de fapt, dezacordul cu interpretarea Curții Supreme de Justiție, potrivit căreia recursul în anulare ar putea fi declarat doar în raport cu actele pronunțate în urma judecării unei cauze penale în fond, în apel și, respectiv, în recurs (ordinar).

45. Totuși, Curții Supreme de Justiție îi revine sarcina de a asigura uniformitatea interpretării și aplicării legislației de către instanțele de judecată, inclusiv prin intermediul recursului în interesul legii, care are aplicabilitate pentru viitor, sau prin intermediul recursului în anulare, care are aplicabilitate pentru un caz concret.

46. În acest context, Curtea observă că în Codul de procedură penală nu există nicio normă care i-ar interzice Curții Supreme de Justiție să examineze recursul în anulare împotriva deciziilor irevocabile ale Curților de Apel pronunțate în urma examinării cererilor de recurs referitoare la încheierile judecătorului de instrucție ce vizează etapa urmăririi penale, care conțin vicii fundamentale și care nu pot fi remediate la etapa judecării cauzei în fond.

47. Rezumând cele enunțate *supra*, Curtea constată că atât din perspectiva articolului 313 alin. (6) din Codul de procedură penală, cât și

a articolului 453 alin. (1) din același Cod, sesizarea vizează o problemă de interpretare și de aplicare a legii, ci nu una de constituționalitate.

48. Curtea reamintește că aspectele legate de interpretarea și aplicarea legii nu țin de competența Curții Constituționale (a se vedea DCC nr. 24 din 16 februarie 2021, § 27 și jurisprudența citată acolo). Dimpotrivă, această competență le revine, prin definiție, instanțelor de judecată.

49. În aceste condiții, Curtea nu atestă vreo ingerință în articolele 20 și 119 din Constituție.

50. Pentru că nu s-a demonstrat o ingerință într-un drept fundamental, Curtea subliniază că nu sunt incidente nici articolele 16, 23 și 54 din Constituție.

51. Prin urmare, în baza celor menționate *supra*, Curtea constată că sesizarea privind excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și nu poate fi acceptată pentru examinare în fond.

Din aceste motive, în baza articolelor 135 alin. (1) lit. g), 140 alin. (2) din Constituție, 26 alin. (1) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, 61 alin. (3) și 64 din Codul jurisdicției constituționale, Curtea Constituțională

DECIDE:

1. *Se declară inadmisibilă* excepția de neconstituționalitate a articolelor 313 alin. (6) și 453 alin. (1) din Codul de procedură penală, ridicată de dl avocat Veaceslav Dandeuș, în interesele dlui Ivan Raiciu, parte vătămată în dosarul nr. 1re-82/2020, pendinte la Curtea Supremă de Justiție.

2. Prezenta decizie este definitivă, nu poate fi supusă niciunei căi de atac, intră în vigoare la data adoptării și se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Președinte

Domnica MANOLE

Chișinău, 25 martie 2021

DCC nr. 32

Dosarul nr. 153g/2020